ПУШ УЙĂХĂН ВĔÇЕНЧЕ

Пăхатăп кăçалхи календаре.
Çак мартăн çирĕм улттăмĕшĕнче
Хурланмалли хыпар вăл пĕлтерет
«Н а р с п и» çырса хăварнă çын çинчен.
Вулатăп эпĕ: «...сăвăç-демократ
Вилни кăçал тултарчĕ хĕрĕх çул...»
Вăл пурнăççăр пулнишĕн чун макрать,
Ун мухтавне курсан — типет куççуль.
Ун ырă ячĕ вĕçĕмсĕр пырать.
Ик хĕрĕх çул та иртĕ, пиллĕк те...
Паян чысра вăл аслă çĕршывра,
Ыран ăна тĕнче тӳпи кĕтет.
Чăваш хăйне «чăваш эп» тенĕ чух
Кĕнекери кăвар пек сăмаха
Истори сивĕ кĕлĕ витес çук.
Вăл усрĕ хăй вутне нумайлăха.
Пăхăрпала тăхлан пăтрашăнса
Илемлĕ, çирĕп бронза пулнă пек
Çак хамăршăн ытарайми таса
Чĕлхемĕр те çухалмĕ пĕтĕмпех.
Ытти чĕлхесемпе пĕр хуранта
Вăл варăшĕ те пиçĕхĕ татах;
Юлашкинчен хытсах ларсассăн та,
Упранĕ, тен, тĕлĕнмелле сăмах.
Çак чĕлхенех вăйне пара-пара,
Поэт хăватлă шухăш хăварсан,—
Ун чапĕ кайĕ пĕтĕм çĕр тавра.
«Кам ран?» — тесессĕн, калĕç: «Чăвашран!»

1955

ДВАДЦАТЬ ШЕСТОЕ МАРТА*

День невеселый марта. В нас навеки,
Благоговенье, душу укрепи:
Вновь календарь твердит о человеке,
Который миру Подарил «Н а р с п и».
Читаю: «...смерть поэта-демократа...
Исполнилось сегодня сорок лет...»
Пусть горько мне, что век его был краток,—
Осушит слезы славы жаркий свет!
Пройдут года. Пройдут десятилетья.
Живую память время не сотрет:
Поэта слава ширится на свете,
Она достигнет мировых высот,
Пока чуваш зовет себя чувашем,
И ласковое солнце светит нам,
Холодный пепел времени не страшен
Чудесной песни пламенным словам!
Как медь и олово в едином сплаве
Становятся звенящей бронзой, так
Родной язык в иной воскреснет славе —
Его столетьем не стереть никак.
И наравне с другими языками
Он будет жить, и ведомо давно:
Живое слово мертвыми песками
Не может быть вовек занесено.
Оно — судьба народа и поэта,
Мысль мудрая и дух высокий наш.
«Кто так сказал?» —
воскликнет вдруг планета,
Мой стих ответит: «Так сказал чуваш!»

* 26 марта 1915 г. умер поэт Константин Иванов.